

החיים זה לא הכל...

המשמעות שלהם חשובה יותר.

לפנק, לפנק, לפנק.

פורסם ב30 בספטמבר 2008, 20:44 [בכללי](#)

לנסוע להורים זה קצת כמו לחזור בזמן. פתאום אני חוזרת להיות ילדה. פתאום אני משוחררת מחובות ומחויבויות.

בבוקר אני שוכבת במיטה עיני עצומות. ומרחוק אני שומעת את הורי משוחחים. תוך כדי רעשים עדינים של כלים. ואני יודעת שאפשר להמשיך לישון. מישהו מטפל בהכל.

הקטנה מתלבשת. ומעירה אותי שאעשה לה את הקוקו המסורתי. סבתא מסיעה אותה לבני הדודים לשחק. אני ממלמלת איזה שהוא איחול על בילוי ונעים. ומתכסה בשמיכה עד לאף.

אופס, אני מתעוררת וגוררת את עצמי למטבח. אפילו לא צריכה להכין קפה. כי מכינים. וגם ארוחת הבוקר כבר מוכנה. והכל כל כך נינוח ומפנק. כאילו אני שוב ילדה.

לפעמים לא נח לי להיות כזו מושחתת. אבל אז אני חושבת לעצמי כמה הזדמנויות כאלו יש לנו בחיים להתפנק באופן מוחלט. להרפות להניח? לא הרבה. ואיפה אני באמת באמת יכולה להתנהג כך וגם להרגיש נח? רק בבית הורי.

מאוחר יותר מגיעים גם שני אחי. אני הגדולה (בגיל). אבל אם השנים הם מאפשרים לי לחוש כאילו אני האחות הקטנה. גיסתי הקטנה מחליטה לעשות סדר בציפורני וכך אני מסיימת את הפינוק בצפורניים מטופחות ואדומות למשעי.

יש לי משפחה כל כך מקסימה. כל כך מכילה ואוהבת. שמפגשים כאלו מטעינים וממלאים אותי עד לפעם הבאה.

לפעמים אנחנו נכנסים כולנו למיטה של הורי וצופים בטלוויזיה. יש לנו את הבדיחות המשפחתיות שנאמרות כבר בקודים שמוכרים רק לנו. ואנחנו בעיקר אוהבים אחד את השני.

חזרנו הבייתה. לשגרת חיינו. עד הפינוק הבא....

<< [לרשומה הקודמת](#) [לרשומה הבאה](#) >>

[הוספת תגובה](#) | [חזרה לבלוג - החיים זה לא הכל...](#)